

İkisi de MHP'den kopanlarca kurulan İYİ ve Zafer isimli par-

tilerin başını çektiği “sağcı-ırkçı muhalefet”e Türkiye’nin en büyük sol partisi olarak görünen CHP’nin yarı çekingen desteği, tek adam rejiminden kurtulmak için bile büyük bir risk oluşturunca.

Erdoğan’ın ilk defa tek başına iktidar olma şansını yitirdiği Haziran 2015 seçimlerine giden süreçte Erdoğan gündemi belirleme, muhalefeti kendi belirlediği gündemin peşinden koşturma potansiyelini yitirmişti. Bunu sağlayan HDP’nin “radikal demokrasi” söylemi ve Selahattin Demirtaş’ın “seni başka yaptırmayacağız” çıkışı gibi soldan yükseltilebilir muhalefet olmuştu. Ancak Haziran seçimlerinden sonra bir dizi provokasyon zinciri (Urfa’da iki polislin “faili meşhur” cinayeti, Suruç katliamı, Kürt illerinin neredeyse dümdüz edilmesi, 10 Ekim Gar Katliamı) sayesinde Erdoğan (daha önce kanlı bıçaklı olduğu Bahçeli’nin de desteğini alarak) Kasım seçimlerinden başarıyla çıktı. Erdoğan’a bunu sağlayan ırkçı söylemlerdi ve CHP o dönemde (daha önce her zaman yaptığı gibi) Erdoğan’a arka çıkmıştı. Daha sonrasında da her işgal teskeresine ve Demirtaş’ın dokunulmazlığının kaldırılmasına “evet” diyen bir CHP vardı karşımızda.

Ancak bu durum geçen sene HDP İzmir il teşkilatına düzenlenen ve bir kadın yoldaşımızın katledilmesiyle sonuçlanan provokasyonla birlikte değişir gibi oldu. CHP, ilk defa net bir şekilde bu cinayete karşı tepki gösterdi ve HDP’nin yanında tutum aldı. Toplumsal muhalefetin bir şekilde HDP’nin yanında yer alması sayesinde Erdoğan Haziran-Kasım 2015 arasında sahneye koyduğu kanlı oyunu tekrarlayamadı. Sonrasında CHP meclise gelen işgal teskeresine ilk defa “hayır” oyu verdi, “helalleşme” sürecine başlayacağını duyurdu, Demirtaş ve Kavala’nın hala içeride tutsak edilmelerini doğrudan eleştirdi (her ne kadar Demirtaş’ın mahpus edilmesinde CHP üst yönetiminin de doğrudan sorumluluğu olsa da), yoksulluğu ve yolsuzluğu gündemde tutmaya devam etti ve en son yüksek elektrik faturalarını gündem etti.

Tüm bu süre boyunca CHP’nin aldığı demokrasi ve barıştan yana tutum, Erdoğan’ın “gündem belirler” pozisyonundan “belirlenen gündemin peşinden koşar” hale gelmesini ve toplumsal desteğini hızla kaybetmesini sağladı.

Ancak CHP üst yönetiminin bu tutumunu cesurca ve tutarlı bir şekilde devam ettiremediğine şahit oluyoruz. Bunun en önemli nedeni CHP yönetiminin milliyetçilikten ve neo-liberalizmden (yani sağ hegemonyadan ve onun fikirlerinden) kendini kurtaramamasıdır. Elbette bu durum, CHP’nin tabanının önemli bir kesimini de derinden etkiliyor.

“Gündem belirleme-peşinden koşma” halini belirleyen de bu. CHP’nin AKP’ye gerçekçi anlamda alternatif olabilecek bir politikası yok. Zira şu anki toplumsal sorunlarımızın ana nedeni, piyasa mekanizmasına uygun politikalar izlenmesi. Dolayısıyla bu sorunlardan kurtulmak için toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan yoksulların ve dışlanmışların çıkarına işleyecek, piyasa dışı (ve sağ hegemonyayı kırarak), gerçekten demokratik ve toplumsal barışı sağlama hedefine sahip uygulamalara ve söylemlere ihtiyacımız var. Örneğin döviz kurunun çok yükselmemesi için AKP hükümeti, Merkez Bankası’nın 128 milyar dolarlık kaynağını hemen bir sene içinde piyasaya boca etti. Bu kaynak, yerli-yabancı şirketlerin kasalarına girdi. Üstelik bu politika işe yaramadı. Bir ara 18 TL’ye kadar çıkan dolar kuru şimdi yine 15 TL’nin üstünde seyreliyor. Yüksek dış borç stokuna sahip olan, üstelik her sene

yüksek cari açıklar veren Türkiye gibi bir ülkede dolar kurunu düşük tutmanın kısa vadeli (piyasa mekanizması dahilindeki) yolu faizleri artırmak, böylece yüksek faizli dış borç bulmaktır. Ancak faizler şu durumda yükseltirsek bunun bedeli ağır borç yüküne sahip şirketlerin hızla iflas etmesi ve zaten yüksek seyreden işsizlik oranlarının fırlamasıdır; bu, tam da CHP yönetiminin savunduğu politika maalesef.

CHP’nin sağ hegemonyaya teslim olmasının politika alanında da bir sürü izdüşümü var. Türkiye’nin en önemli sorunlarından olan Kürt meselesinin demokratik, gerçekçi ve adil bir çözümünü savunmak yerine CHP yıllarca devletin ırkçı, baskıcı politikalarını savundu. Şimdi söylemsel düzeyde birtakım “yumuşama” belirtileri gösterse de aslında bu sorunu ortadan kaldıracak politikaya, yani özerkliğe hala uzak duruyor.

Başka bir örnek, gündemdeki mülteci meselesi. Mültecilerin ekonomik-politik sorun kaynağı olarak görmek yerine hem yurttaşların hem de mültecilerin ortak, demokratik haklarına sahip çıkılmalı. Ama CHP en iyi ihtimalle (o da en az Türkiye kadar otoriter ve baskıcı bir rejime sahip olan) Suriye’yle ilişki kurup mültecileri geri yollamayla savunuyor; o insanların önemli bir kısmı zaten otoriter rejimin baskısından kaçmışlardı. Şimdi oraya dönmeye kalkarlarsa “hain” damgası yemekten nasıl kurtulabilirler? CHP yönetimi göz göre göre o insanları ölüme göndermeyi düşünecek kadar ırkçılık batağına saplanmış durumda.

Demokrasinin yolu radikal demokrasi

Bugün Türkiye’de seçme-seçilme hakkı gibi demokrasinin en temel kurumları ve kuralları bile ayaklar altında çiğneniyor. Kapatılma ve Kobane davalarıyla Türkiye’nin üçüncü büyük partisi sürekli tehdit ediliyor.

Bu tehdit sadece HDP’ye yönelik değil ve HDP’nin kapatılması veya zarar görmesiyle bitmeyecek. Geçtiğimiz günlerde AKP-MHP blokunun tahakkümü altındaki yargı, Gezi Davası’nda inanılmaz kararlara imza attı. Aynı fütursuzluğu şu an CHP’nin yüz aklarından olan İstanbul il başkanı Canan Kaftancıoğlu hakkındaki gayrimeşru mahkumiyet kararlarını onayarak da gösterdi.

Bu aslında yine başa saran bir film: Kılıçdaroğlu ve CHP yönetimi, Demirtaş ve HDP vekillerinin iktidarın elinde tutsak düşmesine neden olan dokunulmazlıklarının kaldırılmasına “anayasaya aykırı olmasına rağmen”! evet oyu verdiklerinde aslında aynı zamanda kendi vekillerini de iktidara kurban etmişlerdi.

HDP ve bileşenleri nasıl ki Gezi Direnişçilerinin ve diğer tüm demokrasi, adalet ve hak mücadelesi yürütenlerin yanında yer alıyorsa Kaftancıoğlu’yla da dayanışma içinde olacak.

Demokrasiye sahip çıkmak için tüm dışlananlara, sesi kısılmalara, çalışılanlara sahip çıkmak zorundayız. Ancak bunun yetmeyeceğini de görmeliyiz. Bugün tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de demokrasiyi tehdit eden esas olgu, piyasa mekanizmasının işleyişi ve sağ fikirlerdir. Bu yüzden bugün demokrasiyi savunmak için piyasa mekanizması karşıtı çözümlere yönelmek ve ırkçılık da dahil her türlü ayrımcılığa karşı çıkarak toplumun geniş kesimlerinin çıkarlarını öne çıkarmak zorundayız.

Önümüzdeki dönemde oluşturmak istediğimiz Demokrasi İttifakı ancak bu iki temel üzerinden inşa edilebilir ve genişletilebilir.

Sorunlarımızın nedeni mülteciler değil

Kapitalizm sürekli bir kriz yaratır. Bunlardan biri de göç meselesi, sığınmacı sorunu. Dünya genelinde artan savaş, silahlı çatışma, etnik ve inanç temelli şiddet olayları, insan hakları ihlalleri, iklim krizi, kuraklık ve ekonomik krizler nedeniyle göç eden insan sayısı her yıl artmaktadır.

Göç sorunu son yıllarda Türkiye'yi olumsuz olarak etkilemeye başladı. 2011 yılında başlayan Suriye İç Savaşı'ndan kaçan Suriyeliler'in önemli bir bölümü, ardından Afganistan, Pakistan ve diğer Ortadoğu ülkelerinden gelen çok sayıda göçmen, düzensiz bir biçimde Türkiye sınırlarından içeri girdi. Gelen sığınmacıların bir bölümünün daha iyi koşullarda yaşamak için Avrupa ülkelerine gitmek amacıyla Türkiye'ye geldikleri biliniyor, ancak önemli bir bölümü uzun yıllardır Türkiye'de yaşamını sürdürüyor. Özellikle Avrupa Birliği'nin sığınmacıların Avrupa'ya gidişlerini engellemek karşılığında Türkiye'ye mülteciler için harcanmak üzere 3 milyar euroluk maddi yardım sağlamak konusunda anlaşmış olması büyük bir sığınmacı nüfusun Türkiye'de kalmasına yol açtı.

İddiaların aksine ülkemizde bulunan sığınmacıların çoğu ne yazık ki insanlık dışı koşullarda yaşıyor. Yapılan çalışmalara göre yüzde 97'si kaçak çalışıyor. Hiçbir özlük hakları yok, sigortaları yok, asgari ücretin altında para alıyorlar. Köle koşullarında çalışıyorlar. AKP iktidarının politikalarının bedelini hem 83 milyon vatandaşımız hem de 8 milyon mülteci çok ağır bir şekilde ödüyor.

Geçen hafta Zafer Partisi Genel Başkanı Ümit Özdağ ile İçişleri Bakanı Süleyman Soylu arasında mülteciler üzerinden yürüten seviyesiz tartışma, mülteciler üzerinden toplumda ırkçılık tartışmalarını körükledi. Göçmenlere yönelik ırkçı, ayrımcı tutumlar ve nefret söylemleri yaygınlaştı. Uzun yıllardır çok kötü koşullarda yaşamlarını sürdüren, işverenler tarafından ucuz işgücü olarak kölelik koşulları altında çalıştırılan başta Suriyeliler olmak üzere ülkemizde bulunan sığınmacılar, bir kez daha yeniden siyasetin ana gündemi haline geldi.

AKP-MHP iktidarı, yarattığı krizleri yeni krizler yaratarak örtmek istiyor. Toplumun ekonomik krizin altında inleyen iktidar şimdi de sığınmacıları geri göndereceğim diyerek yeni bir krizin fitilini ateşledi. Erdoğan yakın zamana kadar "ensar" benzetmesiyle sığınmacılara kucaklarını açtığını söylese de artık mültecileri "geri göndereceğiz" demeye başladı.

İktidar, göçmen meselesini araçlaştırmak istiyor. Oysa ki milyonlarca sığınmacının ve bu nedenle yaşanan insani krizin sorumlusu başta Suriye iç savaşına müdahil olmak üzere bölgede yayılmacı politika izleyen AKP-MHP iktidarıdır.

Bu büyük toplumsal ve insani sorunu günlük siyasi çıkarları için kullanan sadece iktidar değil muhalefet partileri de benzer bir yaklaşım içindeler. Nefret, kin, gerilim, düşmanlık politikalarından beslenen ve başka bir yol tanımayan anlayışlar şimdi de bu politikalarını sığınmacılar üzerinden devam ettiriyorlar.

Sorunların kaynağını görmezden gelen her türlü yaklaşım, sorunu büyütme ve ağırlaştırmaktan başka bir sonuç doğurmamaktadır.

Neden şimdi?

Bugün mültecilerin/sığınmacıların siyasi arenada ve sosyal

medyada gündeme gelmesinin organize bir siyasi kampanyanın sonucu olduğu görülüyor. Sanki bunu birileri bilinçli bir şekilde tahrik ediyor ve erken seçim tartışmalarının yapıldığı bu süreçte rast gelmesi daha da dikkat çekiyor.

AKP-MHP İktidarı, başta ekonomik kriz olmak üzere pahalılık, enflasyon, yoksulluk, işsizlik vb gibi asıl sorunların üstünü örtmek, toplumu sığınmacılar üzerinden bir kez daha kutuplaştırmak ve oluşan milliyetçi ortamdan nemalanmak istiyor.

AKP-MHP iktidarı seçmen desteğini giderek yitiriyor. Seçim kaybeden iktidar için seçim sonrası büyük bir felaketin habercisi gibi görünüyor. Sadece iktidarı değil, hukuk önünde hesap verme durumuna geleceğini biliyor. Erdoğan için bundan kurtuluşun tek çaresi kaos yaratmak olarak görünüyor.

Hepimizin mağduru olduğu yoksullaşma ve enflasyonu tartışmamız gerekirken farklı kanallardan kısıpıtılan mülteci karşıtlığı, gündemi işgal ediyor. Bu durum özellikle iktidarın işine geliyor. Çünkü böylece ekonomik krizin toplumda yarattığı tepkiyi başka bir yere yöneltiyor ve kendi hatalarından kaynaklı sorunları görünmez kılabiliyorlar.

Demokratik muhalefet, iktidara bu fırsatı tanımamalıdır. Sığınmacıların da hakları olduğunun bilincinde olmak, onları sığınmacılığa iten nedenleri de göz önünde bulundurmaktır gerekir. Unutmayalım ki sığınmacıları sığınmak zorunda bırakan ana nedenler içinde Türkiye'nin tavrı belirleyici olmuştur. Ülkenin artan bir şekilde sığınmacı akınına uğramasının nedeni, iktidarın uyguladığı Suriye politikasıdır; vekalet savaşının ve askeri müdahalelerin bir sonucudur.

Suriye'den gelen 3,5 milyon geçici koruma statüsündeki kişiye ek olarak Irak, İran ve Afganistan gibi ülkelere gelen kişilerle birlikte bu sayının 5 milyonun üzerinde olduğu biliniyor. Elbette bu sayıyı küçümsemek mümkün değil. Bu derece kalabalık ve hızlı bir şekilde sayısı artan sığınmacı nüfusun toplumda endişe ve soru işaretleri yaratması anlaşılır bir durum. Ancak bu günlerde sosyal medyada giderek büyüyen nefret söylemi ve histeri hali de sadece bu sayının yüksekliği ile açıklanabilecek bir durum değil. Yürütülen organize siyasi kampanya mülteci meselesinin toplumda sağlıklı bir şekilde tartışılmasına engel oluyor.

Doğup büyüdüğü toprakları terk etmek zorunda kalarak Türkiye'ye sığınan, hala tam sayıları bilinmeyen milyonlarca sığınmacı, bu oyunda en çok mağduriyet yaşayan, acı çeken insanların başında geliyor. Savaştan kaçmak zorunda kalan, evini, işini, sevdiklerini kaybedenleri hedef tahtasına koymak kabul edilemez. Nefret, kin, düşmanlık ve hedef gösterme üzerin-

den yürütülen politikalara net bir şekilde karşı çıkılmalıdır.

Ortalıkta mülteci karşıtlığı üzerinden ülkede zaten var olan linç kültürü kaşınıyor. Böyle bir kalkışma, yüzlerce mültecinin ölümü ile sonuçlanabilir. İktidar, bu olayları muhalefetin üzerine atarak muhalefeti sıkıştırabilir ve birçok muhalif parti ve grubun çalışmalarını yasaklayabilir. Hatta yine iktidar, seçimleri bir başka bahara erteleme yoluna gitmek için aradığı bahaneyi kucağında bulacak, böylece bir taşla birkaç kuş vurup kendi iktidar sürecini uzatacaktır. Irkçı-faşist kışkırtmalara kapılmamak, dikkatle takip etmek ve potansiyel iç savaş provalarını boşa çıkarmak demokrat, ilerici, devrimci güçlerin önde gelen görevleridir.

Sığınmacılar geri gönderilebilir mi?

Hem iktidar hem de çoğu muhalif partiler “geri göndereceğiz” diyorlar. Peki sığınmacıların geri gönderilmesi söylendiği kadar kolay mı?

Mültecilerin geri gönderilmesi de yaşam hakkı da uluslararası sözleşmelere bağlıdır. Türkiye’nin hem ulusal mevzuatı hem de imza koyduğu uluslararası hukuk metinleri, geri göndermenin ancak gönüllü olursa olabileceğini söylüyor. Yani şu an tüm muhalefetin “Suriyeliler’i geri göndereceğiz” sözlerinin gerçekte bir karşılığı yok. Siyasi nedenlerle, seçime yönelik söylemler bunlar.

Mültecilerin hem ülke içinde seçmen konsolidasyonu vb. sebeplerle hem de dış ilişkilerde ekonomik ve siyasi güç kazanma amacıyla araçsallaştırılması ahlaki değildir. Cenevre Sözleşmesi’nin garanti altına aldığı geri göndermeme yasağına rağmen iktidar tarafından “geri göndereceğiz - geri göndermeyeceğiz” söylemine sıkıştırılan mülteciler, iradeleri olan, gitme ve kalma kararını verebilen özneler değil de birtakım edilgen varlıklar, nesneler olarak kamuoyuna lanse edilmektedir.

Emperyalist devletlerin sömürgeci siyasetleri ve askeri müdahaleleri sonucu ülkeleri yaşanmayacak hale getirilen bu insanlar, daha iyi bir yaşam için her şeyi göze alarak kendilerini bu hale getirenlerin ülkelerine gitmeye çalışmakta, ancak gittikleri ülkelerde yine ayrımcılığa ve saldırıya uğramakta ve hatta katledilmektedir.

Yaşadığımız sorunları nedeni mülteciler değil AKP-MHP iktidarındır. Çünkü Suriye’de iç savaşın tarafı olmuştur. Sınırlardan düzensiz göç dalgası karşısında sağlıklı bir göçmen politikası uygulamamış, sığınmacıları Avrupalılar’a karşı koz olarak kullanmıştır.

Çözüm

Öncelikle çok boyutlu, çok karmaşık bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu kabul etmeliyiz.

Sığınmacılar sorunu diğer sorunlar gibi son derece ağır, insani, toplumsal ve siyasal boyutları olan bir meseledir. Bu nedenle sorun araçsal ve çıkarıcı yöntemlerle çözülebilecek bir mesele değildir. Sorunların kaynağı ile yüzleşmeyen ve yüzleşmeye cesaret edemeyen yaklaşımlar, bu soruna çözüm üretemez.

Öncelikle sığınmacılar konusunda insan onuruna yakışır, hak temelli bir yaklaşım belirlenmelidir. Eğer bu sağlanmazsa toplumda çatışma, nefret ve öfke artarak devam edecektir. Bugün sığınmacılara yönelen kin ve öfke yarın başka bir kesime yönelecektir. Geçmiş, bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Böylesine zorlu bir süreçte ihtiyacımız olan, insan hayatı üze-

rinden siyasi pazarlıklar yapmak değil, insan hakları, demokrasi ve hukukun üstünlüğü değerlerine dayanan ortak bir çözümü ortaya koyacak adımların atılmasıdır.

Sığınmacılar konusunda hak temelli, insan onuruna yakışır bir çözüm ise ancak bölgesel barışı sağlamaktan geçmektedir. Barış yerine savaş politikalarında ısrar eden, savaş politikalarına şu veya bu nedenle destek veren anlayışların ne sığınmacılar konusunda bir çözüm üretmeleri ne de bu ülkeye barış, refah ve huzur getirmeleri mümkündür.

Göçmenlere yönelen öfkenin önüne geçmenin, kapitalizme karşı mücadeleyi göçmenlerle birlikte kurmanın yolları aranmalıdır. Sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için tüm ezilenlerle birlikte mücadele etmek bu sorunun tek çözümüdür.

Ekoloji Aktivistlerinden Açık Çağrı

Geçtiğimiz günlerde Türk yargısı Gezi Direnişi’nin öne çıkan isimlerine akıl almaz cezalar verdi. İklim Adaleti Koalisyonu buna karşı bir imza kampanyası başlattı. Çağrı şu şekilde:

“Üç-beş ağaç meselesi”nden başlayarak tüm özgürlük alanlarının meselelerinin dile geldiği, bir parktan tüm ülkeye yayılan Gezi Direnişi, “Mahalleme, meydanıma, ağacıma, suyuma, toprağıma, evime, tohumuma, ormanıma, köyüme, kentime, parkıma dokunma” pankartının asıldığı Gezi Parkı, 2013’ten bu yana tüm ekoloji mücadelelerimizde bizlere ışık ve umut oldu. Hepimizin beklentilerini, dileklerini, özlemlerini simgeleyen gezi ruhunu aramızdakileri öldürerek, yargılayarak, tutuklayarak incitebileceğini sananlara sözümüz var: Daha önce aynı suçlamadan beraat etmiş Mücella Yapıcı, Can Atalay, Tayfun Kahraman, Çiğdem Mater, Mine Özerden, Hakan Altınay ve Yiğit Ali Ekmekçi’ye verilen 18’er yıllık, Osman Kavala’ya verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis cezalarını kendimize verilmiş sayıyor ve hiçbir somut delile dayanmayan bu hukuksuz hükmü reddediyoruz. Onlarla fikir ve eylem birliği içinde olduğumuzu beyanla kendimizi ihbar ediyoruz. Arkadaşlarımız, kamu vicdanında masumdur, özgürdür. Her türlü zorbalığa, hukuksuzluğa ve talana karşı direnen tüm hak ve doğa savunucuları, dimdik ayakta ve tertemizdir. Doğayı ve yaşamı savunmak için mücadele eden bizler, korku, yalan ve talan imparatorluğuna karşı bir aradayız. Tutuklu arkadaşlarımızı tutsaklıklarından kurtarmak, bu ülkenin geleceğine umutla bakmamızı sağlayan Gezi Direnişi’ni unutturmamak, özgür yarınları kurabilmek için omuz omuzayız. Korkmuyoruz, susmuyoruz, itaat etmiyoruz! Bu daha başlangıç, mücadeleye devam ediyoruz!

İmza kampanyasına katılmak için: https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSe2xTYGUv6rQh-vAOHWPPZngLVPZqWLPyIYH9BBCChi3q0K_cw/viewform

Hüzünlü ve ama umuda bağlanan ay

“Tsitsekun”un 158. yılı

21 Mayıs 1864'te Kafkasya, Anadolu ve Ortadoğu'yu sonsuza kadar değiştiren bir felaket meydana geldi. Kuzey Kafkasya'nın kadim halklarından Çerkesler, Rus Çarlığı'nın yüzyıllardır süren emperyalist ve sömürgeci istila dalgası karşısında yenilgiye uğradılar. Kadim ülkeleri için savaşan Çerkesler'in katledilmesi acılı bir son değil, daha da acılı felaketleri getiren bir sürecin, on yıllara yayılan ve etkileriyle bugün de devam eden Çerkes Soykırımı'nın başlangıcıydı. Rusya, sağ kalan Çerkesler'in çoğunluğunu sürdü. Sürülenleri, Osmanlı İmparatorluğu kabul etti.

Kafkasya'dan Osmanlı topraklarına uzanan büyük sürgün yolculuğu hem Karadeniz'den geçerken hem Anadolu'ya varış ve göçmenlerin yerleştirilmesi süreçlerinde salgın hastalıklar ve zorlu koşullar nedeniyle büyük sayıda ölümlere yol açtı. 19. yy.ın modernleşen ve merkezileşen Osmanlı Devleti, Çerkesler'i büyük bir nüfus mühendisliği projesi doğrultusunda kendisi için sorunlu müslüman ve gayrimüslim topluluklarının bulunduğu yerlere bir emniyet sübabı gibi yerleştirdi. Böylece Çerkesler, binlerce yıllık efsanevi ülkelerinden kopmakla kalmadılar, imparatorluk coğrafyasının Balkanlar'dan Filistin'e kadarki her tarafına dağıtıldılar, birbirlerinden kopartıldılar. Ülkelerine geri dönme çabaları hem zor yaşam koşulları hem de her iki devletin çıkardığı zorluklarla engellendi.

1864 Sürgünü hem kendinden önce hem de sonra gerçekleşen, bugün bilinçsizce hepsine Çerkes dediğimiz farklı Kuzey Kafkas kavimlerinin Anadolu'ya göçleriyle devam etti. Hem Anadolu'nun o günden bugüne gelen tarihi hem de Osmanlı ile onun mirasçısı olan Türkiye Cumhuriyeti'nin asimilasyoncu siyasetleri, çoğunluğu tarihsel anavatanından uzakta, Türkiye ve Ortadoğu coğrafyasında yaşayan Çerkesler'i kendi kimliklerinden uzaklaştırdı. Tek tipçi ulus devlet yaklaşımı, Çerkesler'in ve diğer Kuzey Kafkasya halklarının farklı etnik kimlikten gelmelerini, farklı dillere sahip olmalarını kabullenmek istemedi. Çerkesler, buna rağmen direndiler ve bugün dillerini öğretebilmek, tarihlerine ve kültürlerine sahip çıkabilmek istiyorlar.

Biz Yeşil Sol Parti olarak tüm halkların kendilerini dilleri ile, kültürleri ile ve inançları ile birlikte serbestçe ve eşitçe ifade edebileceği, yaşayabileceği bir demokrasinin kurulması gerektiğine olan inat ve inancımızla; Çerkesler'in bu konudaki duyarlılığını paylaşıyor ve Rusya Federasyonu'nu Çerkes Soy-

Mayıs, ilk günüyle umutla başlayan, ama ilerledikçe bizi hüzne boğan bir ay.

Mayıs; her biri demokrasi, sosyal adalet ve toplumsal barış kahramanı olan “darağacındaki üç fidanı”, Terzi Fikri'yi, İbo'yu bizden ayıran ay; yaşam savunucuları Büyüknohutçu çiftini madencilik ve İdil'imizi inşaat çılgınlığına, Soma'daki 301 emekçimizi kömürün karasına kurban verdiğimiz ay; Çerkes Soykırımı'nın ayı.

Ama bu ay aynı zamanda direnişin, mücadelenin de ayı: Uluslararası işçi sınıfı mücadelesinin bayramı 1 Mayıslar'ın, cinsel yönelim karşıtlığına ve ayrımcılığa karşı mücadele edenlerin 17 Mayısları'nın ve elbette Gezi Direnişçileri'nin ayı.

Mayıs hüzün dolu bir ay olsa da biz biliyoruz ki her Mayıs'ın içinde direniş ruhu var ve eninde sonunda her Mayıs umuda, barışa, demokrasiye; Gezi'ye çıkıyor...

kırımı'nı tanımaya çağırıyoruz. Aynı doğrultuda Türkiye'deki Çerkesler'in kendi dilleriyle eğitim ve yayın yapabilme taleplerinin karşılanmasını istiyoruz. Ortak tarihimizin ve bu topraklardaki yaşamı birlikte var etme mücadelemizin üzerimize yüklediği sorumlulukla “alanlarda birleş, soykırımla yüzleş!” diye haykıran Çerkesler'in yanında olduğumuzu belirtiyoruz. 158 yıl boyunca soykırıma maruz kalan her Çerkes ve Kuzey Kafkasyalı'nın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Kara felaketin 8. yılı

Dünyadaki tüm yaşamı uçuruma doğru sürükleyen fosil yakıtların çıkarılması da ayrı bir bela. 13 Mayıs 2014'te Soma'da kara kömür 301 emekçinin canını aldı, hepimizin yüreğini dağıldı.

Aradan geçen sekiz yılda tıpkı diğerleri gibi Soma felaketinin baş sorumluları da doğru düzgün cezalandırılmadı. Hala binlerce emekçi her gün üç kuruş para için ölümü göze alarak doğru düzgün denetlenmeyen madenlerde yaşam kavgası veriyor.

Soma'da emekçiye atılan o tekmenin hesabı daha kapanmadı.

“Terzi Fikri” yarattığı umutla yaşıyor

Türkiye’de halkın yerel yönetim mekanizmasına katılma deneyiminin (kısa da sürse) ilk örneğine imza atan Fatsa ile özdeşleşen “Terzi” Fikri Sönmez 4 Mayıs 1985’te cezaevinde hayatını kaybetti. Fikri Sönmez 7 Mayıs’ta mezarı başında anıldı. Anmaya eşsözcümüz İbrahim Akın ve HDP Ekolojiden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Naci Sönmez de katıldı. Terzi Fikri’nin yarattığı “özyönetim” fikri hala yaşıyor.

İbo’nun katledilişinin 49. yıldönümü

Türkiye’deki sosyalist mücadelenin en önemli ve özgün isimlerinden İbrahim Kaypakkaya, aylarca işkence gördükten sonra “intihar etti”! denilerek 18 Mayıs 1973’te öldü. Kaypakkaya Türkiye’de solun kemalizmle kurduğu derin bağlara karşı politik ve fıkırsel mücadele yürüten ilk devrimcilerdendi. Kendisini saygıyla anıyoruz.

Büyüknohutçular için adalet!

Antalya’nın Finike ilçesinde yaşayan yaşam savunucuları Aysin ve Ali Ulvi Büyüknohutçu, bölgedeki kızılçam ve sedir ormanını tehdit eden mermer ocağına karşı uzun süre mücadele ettiler. Bunun karşılığında şirketin para karşılığı tuttuğu kiralık bir katil tarafından bundan beşe önce katledildiler; bu, “herkesin bildiği bir sır”dı. Hatta katil tutuklanmasından bir hafta sonra yazdığı mektupta bunu itiraf da etti. Bundan kısa bir zaman sonra cezaevinde ölü bulundu, “intihar etti” denildi ve dava düşürüldü. Azmettirici şirket aleyhine suç duyurusunda bulunulmasına rağmen harekete geçen olmadı. Çiftin yakınları önümüzdeki günlerde konuyu Anayasa Mahkemesi’ne taşımayı düşünüyorlar.

Yaşam savunucusu Büyüknohutçu çifti, Antalya’da düzenlenen etkinliklerle anıldı. 7-8 Mayıs’ta düzenlenen etkinliğe İklim Ada-

leti Koalisyonu’nda yer alan inisiyatiflerin temsilcileri de katıldı.

İdil her daim bizimle

İstanbul ve Türkiye’nin her tarafının altını üstüne getiren, rant uğruna tüm yaşamı tehdit eder hale gelen hafriyat kamyonlarından bir tanesi 12 Mayıs 2016’da Yoğurtçu Parkı’nda Şule İdil Dere’yi bizden ayırdı. Geçen altı yıl boyunca yürütülen tüm hukuki mücadeleye rağmen şoförün ve bir şirket yetkilisinin aldığı para cezası dışında gerçek sorumlular hiçbir zaman soruşturulmadı. Hukuk mücadelesi şimdi AİHM’e taşınıyor.

Cinsel yönelim ayrımcılığına hayır

Uzun mücadeleler sonucunda 17 Mayıs 1990’da Dünya Sağlık Örgütü eşcinselliği hastalık kategorisinden çıkardı. Bu gün 2004’ten beri tüm dünyada Uluslararası Homofobi, Bifobi, İnterfobi ve Transfobi Karşıtı Gün olarak kutlanıyor. Cinsel yönelimi yüzünden baskıya maruz kalan, buna karşı mücadele eden tüm direnişçilerin günü kutlu olsun.